

אמת על תילה

42

ללא כחל ושרק

תא קולי 03-7169648

Emetaltila@gmail.com

הרוצה לקבל מאמרי "אמת על תילה" במייל באופן קבוע, נא לשלוח מייל ל

בס"ד, טבת תשע"ג.

כְּשֶׁבִּרְבֵּר בִּרְבֵּרִי מִבְּרֵר אֶת שִׁירַת הַבִּירְבוֹר

להימשך בדרך דמוקרטית עד לאיבוד השלטון. כי, דברי מרן הגר"ח מבריסק זיע"א, מטרת הציונות היתה עקירת הדת; והקמת המדינה החילונית היתה רק האמצעי להשגת מטרה זאת. וביום בו תתברר להם טעותם, הוסיף הגר"ח, יהפוך ביטול המדינה לאמצעי לעקירת הדת. לשם-כך הובאו מאות אלפי נכרים ומבקשים לערבם בכרם בית ישראל בכל דרך.

מגוון האפשרויות כדי להשיג את מטרתם, בדרך דמוקרטית כביכול, כמעט ואיננו מוגבל. שינוי שיטת הממשל, שלילת תקציבים על-ידי קביעת קריטריונים שונים (מבחן כושר השתכרות, פיקוח על מוסדות החינוך ועל התכנים שם כליב"ה, שירות צבאי – ליהודים בלבד – וכו'). כל זאת ידוע לנו מכבר. אלא שעד עתה לא הכריזו על מלחמת חרמה כנגדנו.

הסנונית למתקפה כוללת השואפת להצית 'מלחמת עולם' כנגד הציבור החרדי, היתה, איך לא, פסיקת בג"ץ. לאחר שנים ארוכות של אי התערבות בנושא פוליטי כה מובהק, ירה בג"ץ חץ מורעל לעבר ה"בטן הרכה" של הציבור החרדי הנדרש כביכול ל'שיוויון בנטל'. מחק את ההסדר הדוחה את גיוס בני הישיבות. ניתן היה להסביר את פסיקתה האחרונה של בייניש לפני פרישתה מנשיאות בית המשפט העליון כגחמה של שנאה יִצְרִית גרידא בסגנון 'פגע וברח' – בלי קשר לממשל ולמחוקק.

"יש לי הרבה כסף. האמן לי. לא חסר לי כלום. וילה על חוף הים. כל מה שאדם שואף. היום אני יודע: הכל שוא ושקר. עושר זה לא אושר. ילדים? – ברוך השם. שני בנים ובת. הראשון בן שלושים ושתיים. מהנדס אורונאוטיקה. שֶׁבַע-מעללים שאסור לדבר עליהם. השני בן עשרים ושמונה. משרת במודיעין חיל האוויר. גם לגביו יפה השתיקה. הבת בת עשרים וחמש. לומדת פסיכולוגיה. לא, הם לא התחתנו. זה לא חסר להם, מה לעשות. ככה זה היום."

זה אחד מאלפי סיפורים דומים, כמעט זהים. הם גזרו כרת על עצמם, הגדיר החכם העדיף מנביא, גאון ישראל וקדושו, מרן החזון-איש זיע"א, לפני שבעים שנה. גם הילדים שנולדים, שייכים, יותר ויותר, למשפחות חצי הוריות, רבע הוריות, שמינית הוריות. הכל בעידוד השלטון, אוהב הילדים הידוע, המטפח את התופעה ולא מגדיר אותה כתקלה חינוכית, הרסנית, שיש לעשות הכל כדי לצמצמה.

לא צריך חכמה יתירה להבין, כי מצב זה, מבחינתם, בו, במקביל, החרדי מתרבה והחילוני נכרת, לא יוכל

אין ספק כי תחושת הלחץ הזאת מקיפה כל מי שעניו בראשו וליבו לא נאטם. נושא גיוס בני הישיבות הוא אמנם בראש סולם דאגתנו וחרדתנו, גזירה ראשונה בחומרתה וסכנתה. אך המתבונן רואה כאן מערך שלם של רדיפה, מארג מקיף של רדיפת העולם החרדי. מתקפה זאת לא תחדל גם אם יאלצו הם לוותר לעת-עתה על מזימת הגיוס. עצם היותם נרדפים על-ידי אומות "עולם תרבותי נאור", הבודק אותם בזכויות מגדלת ובזמנית מתעלם מעשרות אלפי נטבחים ונשחטים בסוריה השכנה, לא משפיע כהוא-זה על רדיפתם אותנו באותה עת, באותה שעה ובאותם שיטות ודרכים, בדיוק נמרץ.

זאת אינה רדיפה גרידא של עולם התורה. מתנהל כאן קרב על הישרדותנו בארץ הקודש. וזקוקים אנו, המעטים, לרחמי שמים מרובים, לנצח את הרבים, עד שנהפוך אנו לרבים, על אפם ועל חמתם. יעכבו את בניית חריש – יקבלו חיפה מתחרדת. יעצרו את אחיסמך – יקבלו עפולה מתחרדת. כרמיאל מתחרדת. יבנו מגדלי דירות – אנחנו נתיישב בתוך הערים, בדירות שיתפנו. ועוד מעט-קט, ובבחירות אזוריות עתידיים אנו להכפיל ולשלש את כוחנו.

הבנה זאת חשובה מאד לצורך תכנון מגננה נאותה לקראת העתיד הנראה לעין ושאינו נראה עדיין. נכון אמנם כי קודקוד הךשע מצוי היום בנושא בני הישיבות. אך מאידך ברור לחורפינו כי לא ניתן לגייס עשרות אלפים בכפיה. חולשת השלטון הדמוקרטי לא נותנת בידם כח להשליך את בנינו אל היאור.

השלב הבא יהיה, ללא ספק, הפגיעה הממונית. היא כלי הנשק העיקרי של צוררינו בגלות אלפיים. דרכי המגננה מפניה, מגוונות. החל בשדה הפוליטי וכלה בשתדלנות יהודית קלאסית. הם וכל דרך כשרה אחרת – ראויים למנוע גזירות כלכליות, שיביאו, חלילה וחס, ליותר ויותר חרדים "להשתלב" במערכת ולהימלט מן הגזירות. כי, לבטח, ינופפו הם במקל ובגזר כאחת. העוסק היום בגזירת השמד המתנופפת מעל ראשינו כחרב פיפיות, חייב לתכנן כעת-עכשיו כיצד נתגונן בשלב שלאחר מכן. עולמנו ארעי הוא כסוכה; ותמיד קיימת רוח רביעית פרוצה דרכה ניתן

דבר מוזר התרחש לאחרונה, בהתקרב יום הבחירות. אנשי מפתח במפלגת הליכוד, ביניהם כמה חובשי כיפות, השמיעו שוב ושוב, לאחר כריתת הברית עם מפלגתו של ליברמן, הכרזות מפוצצות על שינוי קוטבי ביחס לשותפיהם בש"ס וביהדות התורה. המשרדים והתפקידים שהיו לש"ס ולאגודה, התהללו החוגרים כמפתחים, יישללו מהם לאחר הבחירות.

מדוע עשו זאת? מה בער להם? מה הרוויחו? והרי הצהרות שכאלו מדרבנות את הדתי הרופס לזנוח אותם! איזה חשבון פוליטי עמד לנגד עיניהם בהשמיעם הכרזות שכאלו עוד קודם לבחירות?

תשובה לדבר היא הפיכת משרדים וועדות רדומים, לחשובים. לפתע יוצאים מכרזים לאלפי דירות בבית שמש, ואלפים שכמותם בחריש, ובאחיסמך, ובנצרת עלית, וברמות – ומתגלה הבעיה האמיתית, היא הפריחה החרדית. מְסַפְּרִים מְסַפְּרִים על המתרבה ויפה לנו פה, ועל מצטמק ורע להם שם. טיפולי שיניים ניתנים חינם לצעירים. הכל בחסות משרדי הממשלה וועדות הכנסת. הכל חוקי, כשר למהדרין (חוץ מהדרת נשים...). מפחיד. הפתרון – לענותו בסבלותם. שלול מהם את המשרדים הרלבנטיים. זאת, ללא ספק, הכרזת מלחמה על הציבור החרדי. זאת יבין, יִפְנִים, כל שמאלני מבין ענין: מלחמה להעמיד על תילה מדינה חילונית – נחלת כולנו היא, ימין ושמאל כאחד. נא איפוא לתמוך בנו.

הכרזת מלחמה זאת מביאה שרשרת אבסורדים, בו רוב המכרזים לא באים לידי מימוש, גם לאחר שעברו דרך משפטית ארוכה ומסורבלת. גם אם נרכשו כקרקע פרטית (ע"ע אחיסמך). "דיונים מעמיקים" מתנהלים בענין חריש, רק עקב רצון הרוכשים להתארגן ולמנוע ייקור לא הוגן של ספסרי קרקעות. עניבות חנק נכרכות מסביב כל ענין שיש בו להיטיב את חיי החרדי. מעשי חסד אלמנטריים, מקובלים משנות דור (כקופות גמ"ח) הופכות ליעד נחשד ומאויים (חוץ, בינתיים, מהרב פיר...).

לחמוק. בפרט בימינו אלה, ימי בחירות, בהם יוצאים שבעים זאבים מגִּדְרָם ומגִּדְרָם, נוגסים זה בזה בתאוות רצח ובחמת זעם (ע"ע שר בטחון ורמטכ"ל). ואין ספק, כי נציגים חרדיים שיעמדו על המשמר, הם כלי מרכזי וחיוני מאד במגננה זאת. המזלזל בזה היום, לא כ'קנאות' גרידא, אלא מתוך חשבונות רבים, אינו אלא סומא מרצון. המטיף היום לעצימת עיניים, חוטא ומחטיא הוא את הרבים לכולי עלמא.

הקירות מדברים אליך היום. כך נהוג לומר בימי בחירות. לצערנו זה לא מדויק. כי ימי בחירות הם גם 'שעתם הגדולה' של אינשי דלא מעלי, שהקירות והמיקרופונים הניתנים להם בנדיבות בלתי מצויה, מנוצלים על ידם עד-תום. 'אנשים טובים' מועלים מתהום הנשיה אל קידמת הבמה של עלובי התקשורת ה'חרדית'. שדרנים עמלקצ'יקים, פרובוקטורים ששמו עצמם פטרונים על הקהל, מנסים שוב ושוב לעורר מחלוקות בכל דרך.

נכון נוהגים נציגי הציבור, המתחמקים ולא נגררים לויכוחים בימי בחירות. אכן מוצדק שלא להרחיק קהל – לו רופף – מלהצביע עבורנו ביום הבחירות. אך הבה ונכריז כאן דבר אמת, כי לעולם, לעולם ועד, לא תינתן הכרה עקרונית ב'חינוך אקדמי' כדרך חרדית אלטרנטיבית לחינוך ישיבתי. לעולם לא. יכול החרדי להתעטף בקפוטא, בפראק, בחליפה קצרה – בכל בגד הנראה לו. אך גלימת עורך-דין חרדית – אין דבר כזה. לא היה ולא יהיה לעולם. על בנינו ועל דורותינו ועל כל דורות עבדי ד'. נציגינו יעשו הכל לכל אדם פרטי באשר הוא אחינו בשרנו. אך 'שיטות חדשות', מגובות בהסכמות עלומות של רבנים עלומים – כמה עלובה עיסה המעידה על נחתומיה.

סכסכנים אלה, שדרנים חנפנים שלא תשמע מהם ביקורת על אינשי דלא מעלי, אלא רק על חרדים – גרועים בהרבה מעמיתיהם בערוצים החילוניים. שם מתאזנת התמונה על-ידי חשיפת דמויות חילוניות שירדו לדיוטות תחתונות שלא תיאמנה. שם רודפים את החרדים – אבל לא רק אותם. כל מי שמספק רייטינג, מבחינתם, ברוך הבא. ואילו מקביליהם החנפנים ה'חרדים', מלקקים כל איש ציבור חילוני

ומעפרים בעפר את איש הציבור החרדי. אין איפוא חידוש בכך שכל חבלני הטכנולוגיה ה'חרדים', מן האחרים השונים, מוצאים שם את מקומם הטבעי.

וכאן יש להאשים כמה מאנ"ש, אנשי ציבור המשחקים לידיהם וששים להתראיין שם כל שני וחמישי. לו היו מחרימים אותם, לפחות, למשך חודשים ספורים, לא מאפשרים להם לקרר כל אמבטי רותחת, כבר היו מעמידים אותם על מקומם. כי אין ערך למראיין, מוכשר ו/או מנוול ככל שיהיה, אם אין לו מרואיין ראוי לשמו. אם היו רומזים להם על האפשרות לחשוף את הסיבות לנדידתם מתחנה לתחנה ועל הבוץ המבצבץ שם מכל פינה, לא היו המתראיינים (לשיטתם כי ראוי הדבר) משמשים להם ככדורי משחק, אלא בדיוק להיפך.

יש להעביר החלטה אסטרטגית גורפת כבר היום, כי לאחר הבחירות, אם לא לפניהם, לא נזון את מבקשי נפשנו הערמומיים ולא נתראיין לשום כלי תקשורת המעסיק דמויות אלו, ההופכים רשעים לצדיקים ולהיפך. קל וחומר ובן-בנו שלא נשתף פעולה, בשום נימוק שהוא, עם קלי הדעת העוסקים שם ב'תרבות הפנאי', מצמיחים לנו את 'גדולי הדור' בשדה הזמר ואת 'לדי הפלא' הקיקיוניים, שבן-לילה היו ובן לילה אבדו, נשכחו בתהום הנשייה. כי כל אופן החיים החרדי מתעוות שם, הופך עיקר לטפל וטפל לעיקר.

לכל יחיד ולכל ציבור יש סולם ערכים וגם סולם התנהגות מעשית. לכל אדם יש פירמידה של טוב ורע, של חיובי ושלילי. לכל אדם יש את פסגת מאווייו אליהם הוא חותר, ובד-בבד יש לו מעצור חוסם, אותו לא יעבור האיש, או הציבור אליו הוא שייך, בשום מחיר שבעולם. רבים אינם מסגלים לעצמם חומרות וסייגים שונים. אך גם בעל-בית פשוט שבפשוטים, שיש לו מינימום של יראת אלוקים, לא יניף פגיון על רעהו. אף לאיש מושחת, רקוב מקנאה, מוסר ומלשין, רחמנא ליצלן – גם לו יש תחתית לפירמידה, החוצצת בעדו מליפול אל תרבות הסכינאות. כי סכינאות היא מתחת לרצפת החבית שלו ושל הציבור אליו הוא משתייך. אף אם מעורער בנפשו הוא – סכין ופגיון כלל אינם בתודעתו. הוא יצעק, יקלל, אף יניף ידו – אך עד כאן ולא יותר. עד סכין – ולא עד בכלל. משוגינער אחד

המניף סכין – ללמד על הציבור הקרוב אליו יצא, לא רק על עצמו. לכן זקני העיר מעידים על עצמם כי ידם לא שפכה את הדם הזה ועיניהם לא ראו. כי לא פטרוהו ללא לווייה ואף ציידו אותו בצאתו לדרך.

וכשמתרחש דבר שכזה, כל אחד מאיתנו, ללא יוצא מן הכלל, שגדל על ברכי תורה וקדושה, צריך לחוש עצמו כנאשם פוטנציאלי. וכיון שלא נפלו לנו חבלים בנעימים, למדוד אל העיר הקרובה ביותר – לא נותר לנו דבר חוץ מן הזעקה: ידינו לא נגעה ולא נגועה בפגיון אותו החזיק המשוגינער שדקר את הרב נ.ז. גרוסמן. איש זה, ראוי שייתפס וישלם בכל חומר הדין הראוי למטורפים שכמותו, לפי דין תורה ולא לפי נורמות ערכאיות. וחנן ורחום יכפר עוון.

הנדקר שייך, לצערנו, למחנה שכותב השורות – המכירו היטב – לא זכה עדיין להבין במה שונה הוא, מייצג אל-נכון את בני התורה יותר ממנו. ובכל-זאת חש כותב השורות כחשוד שיש לו ולידידיו חלק בפיגוע ובפגיון. תמוה בעינינו מדוע לא יצאו עורכי ומנהלי "יתד" בגינוי תקיף וחרוף לפשע זה. הנימוק המקובל – והסביר – כי ייחשדו הם אוטומטית בעיני הסכלים כי על ראשם בוער הכובע, אינו מקובל. כי האמת תורה דרכה. אין בושה בדבר ואין ממה לחשוש. ישמיצו כמה שישמיצו, ילכלכו כמה שילכלכו – חובתנו להדגיש, כניסוחו הנפלא של רבי משה שינפלד ז"ל, כי "האלימות זמורת-זר במחננו". חובתנו לעזוק ולעקור מן השורש כל ביטוי אלים. חובה עלינו לצטט את מרן הגרא"מ שך שזעק תמיד מקירות ליבו: "אבל בלי אלימות". והוא לא פנה אל בני תורה הרחוקים מאלימות כמטחוי-קשת: הוא פנה לרופפים בדעתם, קנאים לעת-מצוא להפיג את פורקן הפשע שבחביונם לצורך "מטרות נעלות". אבל גם מרן זיע"א, לבטח לא כיוון לאלימות פיגיונאית.

צריך להיות טיפש ונבל לחשוב כי מישהו נהנה מתמונה חוזרת ומודפסת ב"הפלס" בה מרקידים הם על הדם, מוצצים את לשד המחנה הטובל, כביכול, את לחמו הרוחני בדם שנשפך ומתענג עליו. כל מי שתורה וגדוליה הם מנהיגיו, לא ייתפס לדמגוגיה

מטופשת, כאילו יש כאן קואליציה ואופוזיציה, מחנות מנוגדים כביכול. אין דבר כזה. נקודה.

שלשלת ההנהגה לא פסקה ולא תיפסק עד לגאולה שלימה שתבוא במהרה. מי שמנסה היום להפסיק את שלשלת ההנהגה – יהיה מי שיהיה – מוציא עצמו מכלל בני התורה. ומי שהטיף כל השנים לציות מוחלט לַדְבָרִי הדור ונוהג היום להיפך – הינו צבוע. אמנם צבוע שיש ללמד עליו עדיין זכות. כי הנגיעה, כל נגיעה, פועלת את פעולתה גם על חכמים וטובים. ויש להתפלל עליו כי יפקח ד' הטוב את עיניו וַיַּיֶשֶׁר תלמיו ותלמי תלמידיו שומעי לקחו.

אך מי שעטו נטף בעיתו ובזמנו, ללא הרף, על חובת הציות ל"יפתח בדורו כשמואל בדורו" – וסבור היום כי חובה זאת נסתיימה והוא-הוא שנותר שליחם של בני התורה – שוטה הוא וגס-רוח. אין לאיש, מוֹחֵם מַעֵם, חכם ונבון וגדול בתורה ככל שיהיה, ביטוח כלשהו מפני טעויות גורליות. ומי שסבור כי חוצפה היא להתבטא כך, נא ייטול קורה ויפשפש במחנהו כיצד מתייחסים שם לגדולי הדור, שאם-כי כל רז לא אניס להו אך הם 'תמימים שאפשר לסובבם על נקלה'. מי שמאפשר קיום נורמות מכוערות שכאלו ולא עוקרם ביד חזקה מן השורש, נא לא יצפה ליחס של יראת כבוד השוללת, עקרונית, ביקורת מסוג זה. אי קבלת מרות גדולים בדור אחרון זה, הוא ביטוי מובהק ל'חוצפה יסגא' של דור עקבתא דמשיחא, הגורר רבים וטובים, טובים באמת, לביב השופכין ולריר הנוזל היום משפתי שיכורים ולא מיין.

וכשרוב מנין ובנין של מלחי הסירות ותופסי המשוטים, ראשי ישיבות ובני תורה מובהקים: מובהקים לא פחות מאלה מן העבר השני – כשהרוב מפלס דרכיו ותוקע יתדותיו בדרך המסורה לנו משנות דור – אך שחצנות של המיעוט היא להטיל על שכם עצמו תואר של שומרי פך השמן הטהור.

אין דבר מתבקש יותר ממאמר שינמק מה הדבר ששינה, לדעתם, את הדרך המסורה בידינו לקבל את דעת רבותינו הגדולים שליט"א, אותם שאיש אינו

מערער על גדלותם וצדקתם ויראת השמים הקודמת לחכמתם. המתיימר לבטא דעת תורה נקייה מנגיעות – לא יסתפק בהתקפות חוזרות ונשנות שהם הנהגה הטובה ביותר. הטוען שאין חידוש במחלוקת זאת וכבר היו לעולמים בין גדולי הדורות זיע"א – שיקום ויגלה מי כאן שני הצדדים וגם יקבל על עצמו, במוחלט, את דעת רבו-רבותיו. הבורח ומסתפק בהזכרת דעת התורה של מרנן זיע"א, דעת תורה המקובלת בשוה על כולם ללא יוצא מן הכלל, מודה כי היום אין הוא ממושמע לאיש. וזה, כלשונו הזהב של מרן הסטייפלר זיע"א, שהגדיר באוזנינו בשעתו: "מעשה פא"י". נכון, הוא אינו קיבוצניק ואינו נגוע בתסמונת 'העיקר הי"ד'. אבל עצמאותו להחליט בכל נושא בלי לקבל על עצמו הנהגה כלשהי, מאף אחד, מציבה אותו, בעל-כורחו, בשורות פא"י ההיסטורית. פא"י שהנהגתה הורכבה מאנשים חרדים בתכלית ושהיוותה חלק בלתי נפרד מאגודת ישראל. אנשים שנסחפו אל חופי הסוציאליזם שחגג בימים ההם. והם יצרו סוציאליזם חרדי, שלא סתר בעליל דעת תורה. וזאת לא היתה עילה להרחיקם. הם הורחקו רק כאשר חדלו מקבלת מרות גדולי הדור.

כשכתב מי שכתב מאמר חריף והגדירם כ"פא"יניקים החדשים", היתה תחושה של הגזמה פראית שאין בינה ובין המציאות ולא-כלום. כי הרי מדברים כאן באנשים יראי-שמים, ביניהם מסובלים בתורה ומצוות, מקפידים בקלה כחמורה. קשה היה לקרוא מאמר שמתעלם מכל אלה. התקף אותם, גנה אותם, האשם אותם – אבל מה להם ולפא"י?

אבל מי שזוכר כיצד לעגו הם לגדולינו באותם ימים, ייאלץ להודות כי יש ויש קשר. כותב השורות זוכר היטב נאום של אדם שהוצב בימים ההם במקום השלישי שברשימת פא"י לכנסת, בו לעג הוא בלשונו המושחזת להגאון רבי זלמן סורוצקין זצ"ל.

כותב השורות זוכר כיצד סנט אחד מהאידיאולוגים הראשיים של פא"י בחבריו, לאחר הרחקתם מן המחנה החרדי. וכך אמר: אמרתי לכם, הזהרתי אתכם שלא לקבל עליכם, רשמית ובאופן מחייב, את מרות מועצת גדולי התורה. ולא שמעתם בקולי. והנה עכשיו אתם משלמים את המחיר.

אי קבלת מרות כלשהי, היא "מעשה פא"י". דרגתם הרוחנית הנוכחית אינה חשובה כל-עיקר. כי כשם שפרצופיהם אינם שווים, כך דעותיהם אינם שוות. ועד מהרה תתגלענה מחלוקות פנימיות. וזה שורש פורה ראש ולענה, כידוע לכל, ולא נזכיר כאן, כדרכנו, דברי תורה המצריכים גניזה. מה עוד שדברים אלה ידועים לכל. העבר מוכיח וגם השכל הפשוט מבין, שכך לא נוכל להתקיים כציבור.

סופה של פא"י נחרץ כבר אז, כשיצאו מן המים אל היבשה. הנסיון הפתטי של יורש כספי התנועה וחבריה להחיות את פא"י על בסיס 'אידיאולוגיה' של אי אידיאולוגיה, דהיינו שכל איש יעשה הישר בעיניו וגם יקבל הכשר ולגיטימציה ציבורית – גם אם יאחד לשעה כמה אנשים טובים, סופו המהיר מובטח.

כן יהיה סופם של 'עצמאיים בשטח' ששמים עצמם כשומרי הגחלת. צאצאיהם ותלמידיהם לא יקבלו, בסופו-של-דבר, את מרותם, כאשר רוב מנין ובנין בני התורה בדורם מקבלים ומקבלים עליהם, ללא שיו, את מרות גדולי הדור שבימיהם.

הדרך שנותרה בידי מי שפרק מעליו את עול הנהגת הציבור על-ידי גדוליו, היא ליצור מסך עשן של ליצנות וסיפורי בדים. תאי דואר רגיל ואלקטרוני כאחד, מפוצצים בסיפורי ליצנות ושלילה, ואין בהם קריאה חיובית אחת כיצד יש לנהוג, הלכה למעשה, בעת הזאת. וזאת, לכשעצמה, הודאה באשמה החמורה, כי יש כאן נסיון לסיכול ממוקד של עצם צורך ההנהגה בימינו; וכי עדיף להישאר ללא הנהגה כלשהי, מלהיות מונהגים על-ידי כאלה שאינם ראויים לכך, לדעתם. ובכן מובטח להם בזאת כי הציבור לא יקבל תזה זאת, כיון שהוא חפץ-חיים ולא רוצה למות על קידוש דעות מופרכות ממין זה.

דברים אלה, ייראו לרבים וטובים בוטים וחריפים יתר-על-המידה. מה הרווח, ישאלו, מה טעם בכתובה שרק תחריף מחלוקת ושנאה, ללא תכלית?

תשובה לדבר היא שיא החוצפה ועזות המצח שנשברו ביום כ"א טבת האחרון.

מאמר שנתפרסם ב"הפלס" ביום זה, עליו חתום פרא-אדם המכנה עצמו ברבר, ממשיל את מדריכי עמנו כתתונים, חסרי חוש ריח מינימלי, שלא מריחים אף ריחות שריפה וביוב. הוא מספר, כדרך מסכילים של-פעם, על בית ילדים יתומים, גלמודים, שמדריך חסר חוש ריח התמנה לפקח עליהם. וביום חורפי אחד פרצו קולות מהומה על ריח שריפה מתפשטת. המדריך יצא מחדרו המוסק(...), ובעודו עוטה את מקטורו(...), פוגש הוא בילדים יורדים עם מעט חפצים אישיים. המדריך דורש משמעת, מחזיר את הילדים לחדריהם למנוחת הצהריים, בטענה כי אינו מריח דבר וכו' וכו'. הכל בסגנון מסכילי מובהק ומוכר. "מקצה החבורה – מסיים פא"יניק זה – נשמע ציוצו של הקטן והפיקח שבילדים, אשר הגדיר את המצב העדין במשפט קצר וקולע: בכל מה שקשור לריח, אין מתחשבים לא בתתונים, בחסרי חוש הריח, ובודאי שלא בדעת האנשים שברחוב..."

רבים דקרו, ידידי משכבר הימים, הוא דקירת כל איש מישראל, חמורה בהרבה מדקירת הרב גרוסמן. ואם דקירת אדם פרטי את אדם פרטי אחר שווה סידרת מאמרים רצופה ונמשכת – פשע זה של רבים דקרו שווה אנציקלופדיה. מאמר שכזה, שעבר את כל מסננות עיתונכם, מדביק עליכם תו קלון ובוז. ועד

שלא תתנערו מברברוסה זה, תתנצלו, תבקשו מחילה, סליחה וכפרה על הפגיעה בגדולי הדור – תיחשבו בעיני כל בן תורה אמיתי כפא"יניקים מורדים, עלובים. אין לכם רשות וזכות להגדיר עצמכם כנושאי דגל השקפת התורה. כי אף "שערים" ביטאון פא"י, לא הציג עצמו כנציג עולם התורה.

בדיעבד הולך ומתברר, כי בצדק זרקו מ"יתד" כמה אנשים שעשו כתיבתם פלסטר. יצעקו, ימחו, יחרפו, יגדפו – כל זמן שלא יחזירו סכיניהם לנדנם, לא תהא להם מחילה על דקירת רבותינו, הגרועה פי אלף מהקזת הדם אותה גינו בצדק (אך לצבור רווח פוליטי, הוא שלא בצדק). המילים החריפות דלעיל, עדינות איפוא לעומת הפשע לומר כי ילדים קטנים מבינים טוב יותר ממדריכיהם 'חסרי חוש הריח'.

מאמר ברברוסי שכזה, שסגנונו נלקח, כאמור, מסופרי ההשכלה הארורה, מלמד עד-כמה זקן וכסיל הוא היצר הערמומי, המתגבר ומתחדש בכל יום, ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו ניצול הימנו.

הפא"יניקים הישנים יזכו בתביעה כנגדנו, כאשר יטענו, בצדק, כי הם לא העזו לדקור כך את גדולי הדור. אמנם המרנו את פיהם, סברנו כי חכמים אנו יותר מהם – אך לא דקרנו, לא ביזנו אותם ברבים.

וד' הטוב ירחם עלינו, יושיענו ויגאלנו שנית.

מאיר ויסברגר